

in: Aan tafel! Eetvoorleesverhalen.

Kinderkijkers/ Mo Art & Design, 2009

ISBN : 978-90-8144412-1-6

Taart

‘Ja, tante Fré. Nee, tante Fré. Goed, tante Fré.’ Verslagen legt Mam de telefoon neer. ‘Tante Fré komt vanavond eten. Net nou ik het zo druk heb op mijn werk. Hoe moet dat nou?’

Jop en Nina kijken elkaar aan. Dit is hun kans. Ze weten nog niet hoe of wat, maar ze gaan iets terugdoen. Iets vreselijks.

‘Dan ga ik wel boodschappen doen na mijn werk,’ zegt hun moeder met een vermoeide zucht. ‘Jullie kunnen toch wel even alleen blijven?’

‘Ja mam,’ zeggen ze braaf. Ze pakken hun schooltassen. Ze hebben de hele dag om erover na te denken.

Na school zitten ze aan de keukentafel met potlood en papier.

‘Wat gaan we maken?’ vraagt Nina.

‘Het aller-allervieste van de wereld,’ zegt Jop.

Ze denken na over wat zij het allervieste vinden.

‘Ik weet het,’ zegt Jop. ‘Klontjes. Klontjes, zoals in de pudding bij tante Fré. Zachte dingen met harde stukjes er in. Daar moet ik van kotsen.’

KLOT JES, schrijft Nina op een blaadje papier. ‘En wat nog meer?’

‘Een vel,’ rilt Jop. ‘Ja, een dik vel... Die zit ook op de pudding.’

FEL... Nina is er trots op dat Jop die al bijna tien is met haar samen wil werken terwijl zij pas zeven is. ‘Ik vind een vel ook heel erg vies,’ zegt ze. ‘Een vel op de melk, of op de pudding. Of zomaar vel. Of vel van oude mensen, met al die rimpels. Laatst...’

‘Dat is toch niet om te eten,’ onderbreekt Jop haar. Hij rukt het potlood uit haar hand en schuift het blaadje naar zich toe. ‘Alléén vieze dingen om te éten hebben we nodig. Nou jij.’

‘Snot,’ zegt Nina meteen. ‘Glibberige snot.’

‘Dat is ook niet om te eten, stomme kip.’

‘Wel waar! Toen jij ziek was moest ik alleen naar tante Fré en daar kreeg ik toen andijvie. Hele glibberige andijvie, net snot. En het smaakte ook zo, maar dan nog viezer. Snot met andijviesmaak. En ik moest het allemaal opeten.’ Nina bijt op haar lip om niet te gaan huilen bij de herinnering.

‘Andijvie, dus? Maar dat hebben we niet.’

‘Wel,’ zegt Nina. ‘In de vriezer. Ik heb het zelf gezien toen ik een ijsje zocht. Zo’n pak met groene brokjes. Vieze snotandijvie.’

‘Snotandijvie.’ Jop schrijft het op. ‘Klontjes, vellen, snotandijvie...’

Hij staat op en zwaait de ijskast open. Voordat moeder thuiskomt met de boodschappen moeten ze klaar zijn. Op het pak dat hij in de vriezer vindt staat *Spinazie à la crème*.

‘Het is spinazie, stomme kip, geen andijvie.’

Maar Nina laat zich niet uit het veld slaan. ‘Het is ook groen en glibberig. Echt vies.’

Dan springt ze op. ‘Ik weet nog wat!’ Ze klimt op een stoel en rommelt in het bovenste keukenkastje. ‘Waar zijn die dingetjes die mam in de sla doet, weet je wel. Die zijn zóóó vies! Aha, hierzo.’ Ze springt van de stoel en zet een bus vol kleine witte nootjes op tafel.

Pijnboompitten, staat er op het etiket.

‘Ja... en?’

‘Klontjes, man! Klontjes!’

‘Okay,’ zegt Jop. Nina heeft gelijk, het zijn net klontjes. Hij lust ze ook niet. Toch vindt hij het niet leuk dat Nina alles bedenkt. Hij wil ook wat doen; het liefst iets wat niet mag. ‘We gaan melk koken en dan koud laten worden, dan krijg je een vel.’ Hij wil de lucifers al pakken.

‘Nee wacht!’ De stoel staat alweer bij de ijskast en Nina grabbelt in de diepvries.

Triomfantelijk houdt ze een doosje omhoog. ‘Hierzo. Dit zijn al velletjes. Vang!’

Jop vangt het ijsskoude doosje op. Bladerdeeg, leest hij. Deeg is géén vel, en spinazie is géén andijvie wil hij net zeggen, als hij ineens op de afzuigkap het ronde blik ziet waar moeder wel eens appeltaart in maakt. Hij krijgt een prachtig idee. ‘We maken een taart, een vieze gore taart.’

‘Ja, een taart,’ gilt Nina. ‘Een vieze gore taart voor tante Fré. Een taart met snot en klontjes en een vel!’

Wat zal tante Fré een gezicht trekken als ze dat moet opeten. Of liever: wat zal ze een snuit trekken, want tante Fré heeft geen gezicht maar een snuit. En rimpelwangen. Ze is niet eens hún tante maar die van hun moeder. Toch moeten zij “tante” tegen haar zeggen en één keer in de maand bij haar op bezoek en ook nog blijven eten. Dan krijgen ze heel vies eten, maar daar

mogen ze niks van zeggen. En ze mogen ook niet lachen als tante Fré windjes laat, want dat doen oude mensen soms, zegt moeder. We moeten altijd beleefd zijn tegen oude mensen... Maar ze is nooit beleefd tegen ons, heeft Nina eens geschreeuwd. Het is niet beleefd om vies eten te geven. Als we ons eten niet lusten dan moeten we toch aan tafel blijven zitten tot het op is. Het ruikt vies en oud in dat huis. En tante Fré is een vieze oude heks! Ze was meteen naar haar kamer gestuurd. Jop was haar later stiekem op komen zoeken. Toen hadden ze bedacht dat ze iets terug zouden doen. Iets vreselijks zonder onbeleefd te zijn.

‘Eieren,’ roept Jop. Hij is helemaal opgefleurd van zijn prachtige idee en nu heeft hij alweer iets bedacht. ‘Rauwe eieren zijn net snot.’

Ze zetten het bakblik op de aanrecht. Alle spullen voor de vieste taart van de wereld staan eraan: klontjes, vellen, bevroren groenteblokjes, eieren. Jop ontdooit de velletjes bladerdeeg in de magnetron en dan zijn ze helemaal goed, slap en nog kleverig ook. In een grote kom maken ze een heksensoepje van tien eieren, de spinazieblokjes en de pijnboompitten. Ze roeren en klutsen alles door elkaar totdat het een slijmerige groene soep is. Dan proeven ze. ‘Iiiiew,’ gilt Nina. ‘Heksensnot.’

‘Getver,’ zegt Jop. ‘En ze moet lekker alles opeten.’

‘Ja, en ze moet aan tafel blijven zitten tot het op is!’ Nina giert van het lachen. Maar dan betreft haar gezicht. ‘En wij dan? Wij moeten het straks ook eten.’

‘Tuurlijk niet. Wij doen net of we buikpijn hebben.’

‘Maar mam dan? vraagt Nina. ‘Ik vind het wel zielig voor mam.’

‘Mam is in haar eigen huis. Dan is het niet onbeleefd om je eten te laten staan.’

Nina is gerustgesteld. Ze vindt nog een zakje geraspte kaas voor in de soep, het wordt er lekker dik van. ‘Net sliertjes neuspeuter...’

‘Getver!’ Jop bekleedt het bakblik met vellen bladerdeeg, net als moeder wanneer ze een taart bakt. Dan kieperen ze de heksensnotsoep in het bakblik en leggen de overgebleven vellen eroverheen. Ze doen een paar stappen terug om hun werk te bewonderen. Mooi vinden ze het, lekker vies. Waar moeten ze de taart zolang laten? Ze kijken om zich heen. Tegelijk kijken ze naar de oven. Dat is een goede plek. Want als de oven niet aan is kijkt er niemand in.

Jop schrijft een briefje:

Lieve Mam,

Wij hebben iets gemaakt voor vanavond. Het is een verrassing. Het is heeeeel lekker en het is al helemaal klaar. De groeten van Jop en Nina.

Ps. Wij zijn boven. Wil je niet storen?

Om vijf uur komt moeder thuis. Vermoeid zet ze de zware boodschappentas op de keukenvloer, ziet de rommel op de aanrecht en trekt een boos gezicht. Fronsend leest ze het briefje dat met een magneet tegen de ijskast is geplakt. Dat ontbreekt er nog maar aan, denkt ze. Troep in de keuken. Zuchtend raapt ze de afval bij elkaar, een leeg pak van de spinazie, eierdoppen, een plastic zakje van de geraspte kaas, op de grond het lege pakje van het bladerdeeg. 'Het lijkt waarachtig wel, wel...' Verschrikt kijkt ze naar de oven. Ze zullen toch niet... Nina en Jop mogen nooit aan het gasfornuis zitten en ook niet met lucifers spelen. Dat weten ze. Maar de oven is uit. Toch staat er iets in. Ze doet de ovenklep open en ontdekt de taart. De moeheid verdwijnt van haar gezicht, ze glimlacht. Gauw zet ze de oven aan en dekt de tafel. Dan zakt ze achterover in een stoel, met de krant en een lekker glas wijn.

Precies om halfzes gaat de bel. Tante Fré. Ze heeft een grote tas bij zich. Die geeft ze aan moeder. 'Zet maar in de ijskast.' Ze snuift. 'Mmm... Dat ruikt lekker.'

Pas als ze geroepen worden komen Jop en Nina beneden. Tante Fré zit al aan tafel. Ze gaan een handje geven. 'Dag tante Fré'.

Moeder brengt een geurige goudbruine taart binnen. 'Verrassing,' roept ze. 'Dit hebben Jop en Nina zelf gemaakt.' Ze kijkt blij en trots. 'Wat een fantastische kinderen zijn jullie!'

Glimlachend snijdt ze de taart in stukken. Hij is stevig, bruin van boven, korrelig geel en groen van binnen en ruikt verrukkelijk.

Jop en Nina kijken naar hun bord. Elkaar durven ze niet aan te kijken. Is dit hun taart? Van verbazing hebben ze hun buikpijn vergeten. Waar is het snot? De klontjes? Het vel?

'Ik kan het gewoon niet geloven,' zegt moeder. 'Met pijnboompitten en al.'

Tante Fré eet wel drie porties. 'In Frankrijk noemen ze dat een Quiche,' zegt ze. Haar rimpelwangen zijn rood van het eten en de wijn. Ze kijkt erg blij. 'Dat jullie dat voor mij hebben gemaakt!'

Jop en Nina eten stilletjes door.

'En dan heb ik nu een verrassing,' zegt tante Fré als ze klaar zijn. 'Ik heb het toetje gemaakt. Pudding. Die roze pudding die jullie zo lekker vinden.'